

den, maa jeg dog anse det for rigtigt under de nuværende Forhold, indtil man kan træffe andre Foranstaltninger, at bringe en saadan Lønningsforhøielse i Forslag. Men der er derved visse Hensyn at tage; man maa nemlig indrømme, at det, der gives ud fra Statens Side, ikke staar i Forhold til det, der virkelig vindes. Det er jo klart, at en stor Del af dem, der ville faae en saadan Lønningsforhøielse, ikke ville være trængende, og det vil ogsaa være klart, at der vil være en stor Del af dem, der faae det, som ikke ville benytte det paa den Maade, som der er tilfjaget; men det er ligesaa vist, at der er en hel Del, som trange og formentlig ville anvende det rigtigt, og det er altsaa nærmest for deres Skyld, at man søger Forhøielsen. Nu er Forholdet det, at Til læget af 2 $\frac{1}{2}$ daglig for de Menige beløber sig for Statskassen til en Udgift af omtrent 63,000 Rb. aarlig, og derfor maa man altsaa tage Hensyn til, at der heller ikke gives Mere ud end det, som netop behøves for at erstatte den virkelige Erang. Det er ganske vist, at der kan have et forskjelligt Skjøn om, hvad der vil være en passende Lønningsforhøielse, men jeg kan ikke se Andet, end at det vilde være naturligt at søge, om der kan paavises nogen virkelig Grund til at bliue staaende ved det ene eller det andet Beløb. Nu viser Erfaringen, at en Mand kan komme ud af det med sin Lønning, naar han faar Naturalforpleining i Keiren, det viser sig ogsaa, at han kommer ud af det, naar han er stillet i en fælles Husboldning, og at han altsaa under disse Forhold kan faae tilstrækkelig Næring for sin Lønning. Derimod maa vi indrømme, at den Mand, der ikke er faaledes stillet, som maa købe sin Mad hos Marktederen eller Spisevækten, kan faae ganske vist Middagsmad for samme Pris der som andre Steder, men den Middagsmad, han faar, er kvalitativt daarliger. Det, som det altsaa kommer an paa at skaffe ham, er Forfjellen i Pris mellem den Næringsværdi for den Kost, Manden faar for samme Pris hos Marktederen, og den, han faar, naar Hæren selv leverer Maden. Efter de Beregninger, som ere gjorte, vil Forfjellen i denne Næringsværdi være 2 $\frac{1}{2}$, og det Resultat, jeg er kommen til, stemmer altsaa for saa vidt med det, som er fremkommen fra de 6 ærede Forlagsstillere. Af Hensyn til, hvad det ellers vil koste, er det klart, at jeg ikke vil kunne gaae ind paa et Forslag svarende til en saadan Underændring som den, der er fremkommen fra et enkelt æret Medlem (Rjar). Jeg kan ikke se Andet end, at det Forslag, som er fremkommet fra de 6 ærede Herrer, i Virkeligheden indeholder samme Tanke som mit; jeg tror, at det er en Misforstaaelse af Ordene, naar det ærede Medlem, som talte paa de ærede Forlagsstilleres Begne, troede, at der ved Ordet Bespisnings tillæg i mit Forslag var tilfjaget nogen søregen Bestemmelse om, hvorledes det skulde anvendes.

Det er ikke Tanken; jeg betragter det som et Lønningstillæg af samme Beskaffenhed som den Lønning, der overhøvedet gives til Manden, men Forfjellen er kun den, at jeg har troet at burde paavise for Thinget, at der er visse Tilfælde, hvor det bestemt maa siges, at Solbaten ikke trænger, og hvor det derfor synes mig naturligt at foretage en Besparelse for Statskassen. Naar Manden er i Keiren, faar han sin fulde Middagskost for et Uddrag, der er under Kostens Værdi; paa Søforterne faar han den fulde Kost hele Dagen igennem, og det Uddrag, han betaler derfor, er forholdsvis ringe; saa at han faar Noget tilovers til andre smaa Fornødenheder. Noget Lignende finder ogsaa Sted, ganske vist ikke for mange Personer, jeg tror endogsaa kun for enkelte Mand, det er den, som ere ansatte som Sygevogtere ved Sygehuse; der er det en Nødvendighed, at de altid ere til Stede og have den fulde Kost, men de faae derved en Kost, der er mere værd, end det, de betale for den. Disse Folk ere derfor ikke stillede faaledes, at de ere trængende, og jeg kan derfor ikke andet end gjøre Thinget opmærksom paa, at der efter min Overbevisning ikke er Grund til at give disse Folk et saadant Tillæg. Det er det, jeg har tilfjaget dermed, at jeg har betegnet det som et Bespisningstillæg, der skulde falde bort under visse Eventualiteter, nemlig dersom Vedkommende enten ved umiddelbar militær Foranstaltning eller hos deres Kvarterværter faae Middagsbespisning eller fuld Kost. Disse Ord, som jeg har brugt, ere tagne ligesom efter Lønningslovens § 32, som netop indeholder en Bestemmelse om, at, naar dette Tilfælde indtræder, afdrages der et vist Beløb i Mandens Kost. Nu ville de Herrer i Origt have set, at der af Marineministeren er stillet et Forslag, uden at deri forekommer nogen Bestemmelse om, at de 2 Skilling i noget Tilfælde fradrages Manden. Det kan maasse ved første Diekast synes de Herrer underligt, da det ofte er Tilfældet, at Marinens Mandskab faar Kosten leveret, men Marsagen er den, at der er Forfjæl paa den Maade, hvorpaa Marinens og Hærens Mandskab er stillet og derved ogsaa en Forfjæl i den Erang, man kan forudsætte, at de ere udsatte for. Hærens Underforporaler og Menige faa deres Mundering in natura; enten Periferne stige paa Klædningsstykker eller synke, faar Manden de Klæder, han behøver, men i Marinen er det ikke Tilfældet, der faar Manden efter Lønningsloven ikke sin Lønning in natura, men han faar sin Lønning, hvoraf han selv skal anskaffe sin Mundering, og det foranlæger virkelig paa Grund af de stigende Prisforhold en vis Erang hos Mandskabet. Det er Marsagen til, at der fremkommer en Forfjæl for Hærens og Marinens Vedkommende. Jeg har nu tilladt mig at udtale for det høie Thing Grunden til, at jeg har stillet dette Underdragsforlag, og Grunden til, at jeg har stillet det anderledes end de 6 ærede Herrer. Jeg kan